

Паёми мавлудии Патриархи Маскав ва тамоми Рус КИРИЛЛ

Паёми мавлудии Патриархи Маскав ва тамоми Рус КИРИЛЛ

ба кашишҳои аъзам, кашишҳо, порсоён ва ҳамаи фарзандони боимони

Калисои Православию Рус

Ҳазрати кашишҳои аъзам, падарони гиримиқадр, роҳибон ва роҳибаҳои покзамир, бародарон ва хоҳарони азиз!

Дар ин шаби мунир мо мучаддан саодати соҳиби Наҷотбахши худ гаштани оламро рӯҳан эҳсос менамоем. Мучаддадан дар ҳаёли худ Писари Худованди Зиндаро мебинем, ки дар парваришгоҳҳои ғори Байт-Лаҳм хобидааст. Мучаддадан дар қалбҳои худ нидои нидои малакутиеро мешунавем, ки Офаридгор ва Наҷотбахшро мадҳ мекунад: *(Худоро ҷалол дар арши аъло ва осоиштагӣ бар замин ва ҳусни таваҷҷӯҳ дар миёни мардум бод»* (Луқо 2, 14).

Ситоиши нерӯҳои самовотиро шунида, мо дарк мекунем, ки Мавлуди Масеҳ саршори муносиботи беруназзамонӣ аст ва ба сарнавишти ҳар инсон муносибати бевосита дорад. Ҳатто касе, ки ҳануз аз корномаи Наҷотбахш оғаҳие надорад, акнун метавонад молики дарки Ҳақ шавад, фарзанди Худованд гардад ва ҳаёти абадиро ба ирс гирад. Мавлуди Масеҳ бароямон ҳақиқатеро дар бораи худӣ мо ифшо мекунад ва фаҳмидану азхуд кардани ин ҳақиқатро имконпазир мегардонад.

Ба ёд меорем, ки нахустинсонро Офаридгор комил халқ кард, ба сурати Худованд ва ба шабоҳати Худованд (ниг.: Ҳастӣ 1, 26). Аммо Одам амру найҳро риоят накарда, нияти Офаридгорро дар бораи худ таҳриф намуд. Башарият аз муоширати зинда бо Худованд маҳрум гардида, беш аз пеш ба варта ва такаббур ғўтавар гардид. Ва он замон Худо офаридаи Худо дӯст дошта ва хостори наҷоти ӯ шуда, Писари Ягонаашро ба дунё фиристод, ки тамомияти табиати инсониро барқарор намуд ва Одами Чадид шуд. Масеҳ бароямон намунаи зиндагиро, ки мушобеҳи нияти Худовандӣ дар бораи инсон буд, нишон дод. Ин намуна маҳаки мӯътамадест, ки бароямон кумак мекунад то роҳгум назанем ва ягона самти дурустero пайдо кунем, ки моро ба тамомияти зиндагӣ, чи дар

шароити ҳаёти заминӣ ва чи дар абадият, раҳнамун месозад.

Мо, ҳангоме ки ба даъватҳои Худовандӣ посух медиҳем, бо ин роҳи наҷотбахш равонаем. Яке аз чунин даъватҳои ба мо ручӯъёфта, дар номаи Ҳаввориي муқаддас Павлус сабт гардидааст: «Дар ҷисмҳои худ ва дар ҷонҳои худ Худоро ҳамду сано кунед, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд» (1 Ба Қўринтиён 6, 20). Ин чунин маънӣ дорад, ки мо Худовандро на танҳо аз тариқи ибодату сурудҳои худ, балки ба воситаи корҳои нек ба рифоҳи пайвандон, ба рифоҳи халқи худ, ба рифоҳи Калисо низ мадҳ мекунем.

Чунин меҳнат ба меҳнати сурурбахш ба хоҳири Масеҳ табдил мегардад, он ҷаҳони атроф ва ҳуди моро дигаргун месозад. Мардум, на ба тариқи иҷборӣ ва на барои ғаразе, балки бо хоҳиши самимонаи саршор аз эҷоди амри неку муфид кор карда, ба ҳамбастагӣ комгор мегарданд. Бо ин васила мо муштарақан иродаи Офаридгорро дар ҳаёт татбиқ намуда, ба Ё хидмат мекунем. Калимаи юнонии «литургия» (маросими ибодати зӯҳр) чун «кори умум» тарҷума мешавад. Тамоми зиндагии мо бояд Литургия, ибодати умум ва кори умумие ба хоҳири он бошад, ки нияти Худовандӣ дар бораи ҷаҳон ва дар бораи инсон ба ҳаёт татбиқ гардад ва ба ҳамин васила ҳамду саноро ба Холиқ тақдир намоем. Ин аз мо ҳамбастагиро бо бародарону хоҳарони ҳамдини мо ва ҳатто бо касоне, ки ҳанӯз дар қалбашон Худовандро дарнаёфтаанд аммо мисли соҳирони инҷилӣ дар роҳ ба сӯи Ё ҳастанд, тақозо дорад.

Муҳим будани муттаҳидии талошҳо барои рафъи андӯҳу бадбахтиҳоро ба мо сӯхторҳо, хушксолӣ ва обхезиҳои соли гузашта дар Руссия ва баъзе аз кишварҳои Руси таърихӣ нишон дод. Онҳо бори дигар ба мо масъулияти насронии кӯмак ба наздиконро — сарфи назар аз эътиқодот, миллият ва вазъи иҷтимоӣ, хотирнишон сохтанд. Дар моҳҳои сӯзони тобистонӣ бисёр одамон бо касоне, ки ҳатто намешинохтанд ва гумон аст, ки боре ҳам бубинанд, саховатмандона қувва, вақт ва дороии худро баҳам диданд. Онҳо ин корро ба хоҳири чӣ анҷом доданд? Ба хоҳири тарахҳуму шафқат ба онҳое, ки ба душворӣ рӯбарӯ шудаанд, гирифтори маҳрумӣ гаштаанд ва мӯҳтоҷи ёрӣ мебошанд.

Ҳамдилии -ҷамъиятӣ, заҳматҳои якҷоя ба хоҳири дастрасӣ ба ҳадафҳои умумӣ бидуни рафъ кардани худпарастӣ, бидуни маҷбур сохтани худ ба кори нек, бидуни даст кашидан аз нигаронида шудани он маҳз ба эҳтиёҷоту манфиатҳои худ, гайриимкон аст. «Ваҳдати рӯҳ» (Еф. 4, 3)-и воқеӣ бар мабнои қонуни муҳаббате пойдор аст, ки Наҷотбахш бароямон васият кардааст. Он бояд ба қисми ҷудонопазири худшиносии миллӣ ва зиндагии мо табдил ёбад.

Нерӯи ваҳати калисоиро ман ҳангоми боздидҳои сершумори худ аз епархияҳои Руссия, Украина, Қазоқистон, Озарбойҷон ба таври возеҳ эҳсос намудам. Дар ҳама ҷо ман омодагии кашишҳои аъзам, рӯҳониёни маъбадҳо, порсоён ва халоиқро ба заҳмат кашидан дар роҳи мазҳаби Православӣ, такмили фаъолиятҳои қавми калисо, дайр ва епархия дидам. Ин моро ба рушди

муваффақонаи ҳаёти калисой дар рӯҳи иттиҳод ва ҳамкорӣ умедвор мекунад.

Бо қалби лабрез аз шодмонӣ шумо, ҳазрати кашишҳои аъзам, рӯҳониёни гирмиқадр, дайрнишинон, бародарон ва хоҳаронро бо иди бузург ва наҷотбахши Мавлуди Масеҳ ва Соли Навтабрик менамоям. Бо дуоям барои ҳамаи шумо мучрии боэҳтимоми иродаи Худовандӣ буданро, ки атоҳои рӯҳониро ба Наҷотбахши олами ҳамакнун зодашуда эҳдо менамоям, таманно дорам, то номи Ё ҳамеша, ҳоло ва абадан ва асрҳои аср шӯҳратёр бошад. Омин.

Кирилл,

Патриархи Маскав ва тамоми Рус

Мавлуди Масеҳ соли 2010/2011, Маскав

Источник: <https://mospat.ru/ru/news/56205/>